

La dimissió de Joan Romero com a secretari general del PSPV-PSOE i com a candidat a la Generalitat Valenciana ha obert una crisi sense precedents al si d'aquest partit. Les lluites intestines entre les diferents famílies socialistes li han impedit de consolidar-se com a líder.

PSPV-PSOE: una crisi inèdita

Després de la dimissió de Joan Romero com a candidat a la Generalitat Valenciana i com a secretari general del PSPV-PSOE, Antoni Asunción podria ser l'oponent electoral d'Eduardo Zaplana. Carme Alborch ocuparia el segon lloc a les llistes.

Les baralles internes entre les famílies del PSPV-PSOE han acabat desembocant en una crisi al si de la formació valenciana sense precedents en tota la seua història.

El proppassat dia 27 de març el comitè nacional del PSPV-PSOE, màxim òrgan del partit entre congressos, ratificava per 114 vots a favor, 101 en contra i 1 vot en blanc el dictamen de la comissió de llistes controlada pel secretari d'organització del PSOE, Ciprià Ciscar, per l'ex-ministre Antoni Asun-

ción, i per Esquerra Socialista. Un dictamen que en la pràctica censurava la proposta de candidats feta pel secretari general del PSPV-PSOE, Joan Romero, i que també estava avalada per la meitat de l'executiva.

Així doncs, i després de tenses reunions entre diferents representants de les famílies socialistes i de no poques concessions, Romero es veia obligat a dimitir. L'home que durant quasi dos anys s'havia convertit en paladí de la renovació havia entès que en realitat el que li

demanaven els detractors —reforçats en el moment de la votació per un petit i decisiu sector de seguidors de Joan Lerma— no era pas més flexibilitat en l'elaboració de les candidatures sinó el seu sotmetiment absolut.

Certament la proposta de candidatures dissenyades per Joan Romero a dures penes podia haver satisfet els membres del vell aparell socialista. Fet i fet, l'aposta de Romero i de la meitat de l'executiva del PSPV-PSOE era la renovació més enllà de retòriques polítiques

ARXIU / RAFA GIL

ARXIU / LUIS DE VEGA

i això es concretava clarament en les persones escollides, en bona part independents amb un perfil progressista i una certa implicació en moviments de caràcter cívic i social.

Dit això, cal constatar que dels 32 diputats socialistes actualment amb un escó a les Corts Valencianes només sis repetien en les llistes, segons la proposta romerista. De fet, la perspectiva de quedar-se sense escó ja havia causat no poc nerviosisme i tensions entre els actuals diputats socialistes. Una circumstància, d'altra banda, que fins i tot havia causat setmanes enre-re, i molt abans fins i tot de l'aprovació oficial de les llistes, que un parell dels seus diputats abandonaren els grup socialista.

Romero va arribar, doncs, a la votació de la seua proposta de candidatures en un clima de guerra fratricida, de retrets i d'ànim de revenja. La situació pràcticament era insalvable. En el millor dels casos, i suposant que Romero haguera acceptat de fer més concessions als seus oponents en la confecció de les llistes a fi de salvar la crisi, s'hauria autocondemnat a ser el futur portaveu –i encara com– d'un grup a les Corts Valencianes hostil al seu lideratge i a la seua manera d'entendre la renovació del socialisme. Romero, doncs, sense cap eixida, acusat de no haver estat capaç de concitar la unió entre les diferents famílies i desautoritzat per la votació del comitè nacional, abandonava el seu càrrec i renunciava a la seua candidatura a la Generalitat Valenciana. La seua fou una dimissió solemne però en la qual no va faltar l'acusació contra Ciprià Ciscar i Antoni Asunción d'haver ordit la seua defenestració alhora que es mostrava convençut que la proposta de canvis en les llistes simplement havia estat –a la vista dels resultats de la votació després fins i tot dels mateixos reajustaments– una excusa. Segons Romero tot el que havia passat ja havia estat decidit i pactat dies en-re a Madrid.

Madrid: l'última paraula. I la veritat és que més enllà de les declaracions de Josep Borrell fetes

Antoni Asunción i Carme Alborch seran molt probablement els rivals electorals socialistes del president Zaplana.

després de la dimissió de Joan Romero qualificant la situació de "deplorabile", en tot el lent procés de desgast del darrer líder socialista valencià, cap dels aferrissats detractors de Romero, entre ells Ciprià Ciscar, ha estat contestat ni per Joaquín Almunia ni per cap dels capítosts de l'executiva federal del PSOE.

Al capdavant, Madrid ha intervingut a misses dites per tal de solucionar la greu crisi de la segona federació socialista de l'estat espanyol. El secretari d'organització del PSOE, Ciprià Ciscar, després d'obtenir el suport de Joaquín Almunia i de l'executiva federal del PSOE, ha estat l'encarregat de nomenar els membres de la comissió gestora que regiran els pròxims mesos els destins dels socialistes valencians a falta de secretari general i per tant d'executiva. La co-

missió està presidida per la ciscarista d'Alacant Juana Serna, la qual ja forma part de la comissió de llistes que va esmenar la proposta de Romero i en la qual són majoria els seguidors tant d'Antoni Asunción com de Ciprià Ciscar, si bé és cert que s'han inclòs alguns personatges pròxims a l'ex-secretari general com són Antoni Mira-Perceval, Juan Pascual Azorín i Rosa Morte. En la pràctica, i a l'igual que la inclusió d'alguns seguidors de l'ex-president de la Generalitat Joan Lerma en la gestora, es tracta –segons fonts romeristes– de visualitzar un cert pluralisme i d'evitar ressentiments majors al si del PSPV-PSOE.

Aquest organ serà l'encarregat de proposar el candidat a la Generalitat i de revisar les llistes autonòmiques abans que aquestes siguin aprovades el dimecres dia 7 d'abril pel comitè nacional del PSPV-PSOE i ratificades després per l'executiva federal del PSOE a Madrid el dia 10.

Unes llistes de les quals amb tota seguretat saltaran candidats per voluntat pròpia, probablement dels que s'havien compromès amb Romero. És el cas d'Antoni Lozano, ex-secretari general de la Unió de Llauradors i Ramaders i que ocupava el tercer lloc de la llista autonòmica per València. També han expressat els seus dubtes a l'hora d'optar a un escó en les Corts Valencianes Trinidad Amorós, coordinadora del Centre d'Estudis de la

Antoni Asunción i Carme Alborch seran amb tota probabilitat les persones que encapçalaran les llistes del PSPV-PSOE en les eleccions autonòmiques. En bona part recaurà sobre ells la responsabilitat de remuntar la crisi d'aquesta formació política.

La crisi socialista arrossega NE

Mentre que a la seu del PSPV-PSOE es vivia un dels moments més difícils de la seua història, el mateix dia, en un altre local de València, els membres de Nova Esquerra s'interrogaven seriosament sobre el futur de la seua organització.

Nova Esquerra (NE) debatia en aquell moment els termes en què s'havia establert el seu pacte electoral amb el partit dels socialistes valencians en un clima de palesa insatisfacció.

Des de feia setmanes alguns dirigents i militants de NE començaven a considerar que els acords a què havien arribat amb el PSPV-PSOE resultaven del tot insuficients.

El secretari general de NE, Ricardo Peralta, es manifestava a finals de març favorable a valorar el pacte en termes globals i acceptar l'oferta dels socialistes, que consistia bàsicament a garantir a la seua formació en les llistes autonòmiques el tercer lloc per Castelló, el quinquè per València i el catorzè per Alacant mentre que a moltes localitats valencianes de certa importància com Alcoi, Manises o Benidorm la incertesa encara era total.

En aquest clima d'insatisfacció, el diumenge 27 de març, Albert Taberner i Ricardo Peralta es veien obligats a dimitir

els seus càrrecs després del resultat d'una votació del consell polític nacional de NE que desautoritzava els seus punts de vista sobre els acords electorals mantinguts amb el PSPV-PSOE. En aquesta ocasió els militants de NE apostaren per un informe presentat pel diputat Manuel Alcaraz que defensava que la formació endurira les negociacions amb

ARXIU / RAFA GIL

Ricardo Peralta. També ha abandonat recentment la direcció de NE.

els socialistes i aprofundira, doncs, en el pacte.

Una bona part de NE considerava impropï que en moltes localitats fóra el PSPV-PSOE qui pretenguera nomenar els candidats de NE, alhora que no entenia per què en ciutats com Elx, Castelló o Vinaròs no s'havien concretat encara les candidatures conjuntes. Tot i aquesta difícil situació, en què

NE es troba sense interlocutors en el PSPV-PSOE tal i com ells mateixos han manifestat, la seua voluntat és de mantenir el pacte. La caiguda d'alguns romeristes en les llistes del PSPV-PSOE pot facilitar llocs d'entrada en les llistes per als de NE. Josep Albert Mestre, nomenat secretari provisional de NE, i persona que gaudeix d'un gran suport al si de la formació d'esquerres, serà qui durà el pes de les negociacions. **F. V.**

Dona de la Universitat d'Alacant, la número dos per aquesta circumscripció, Maria Dolors Mollà, l'ex-dirigent d'UGT Cristina Domingo i María José Mendoza, de l'Associació Ciutadana de Defensa de la Salut.

De moment qui sí que ha expressat la seua voluntat de ser el candidat socialista a la Generalitat Valenciana és l'ex-ministre Antoni Asunción. Cal recordar que Asunción va quedar a tan sols dos-cents vots del vencedor de les primàries celebrades ara fa uns mesos, Joan

Romero. D'altra banda, a hores de tancar aquesta edició es parlava de la possibilitat que la també ex-ministra, i en l'actualitat diputada al Congrés, Carme Alborch, podria optar a ser cap de llista a pesar que ella mateixa ha confessat en reiterades ocasions el seu malestar cap al PSPV-PSOE, que en el darrer moment va optar per Ana Nogueira —membre d'Esquerra Socialista i pròxima aleshores a Joan Romero— com a candidata favorita a l'alcaldia de la ciutat de València. De moment, es parla de moviments

entre ciscaristes, lermistes i fins i tot romeristes a fi d'afavorir l'opció Alborch. Mentrestant, a Madrid, Almunia es manifesta partidari de l'ex-ministra i Josep Borrell, d'Asunción. La divisió, doncs, continua.

Una altra incògnita pendent de resoldre són les aspiracions de la lermista Clementina Ródenas, que seguint la mateixa lògica que ha legitimat Antoni Asunción com a candidat, hauria d'ocupar un segon o un tercer lloc en les llistes autonòmiques si tenim en compte que va quedar per darrere de l'ex-ministre en les primàries.

Un escenari difícil. Les previsions dels nous dirigents del PSPV-PSOE són que Antoni Asunción i Carme Alborch poden aportar un reclam electoral molt important capaç d'evitar la perspectiva d'una majoria absoluta del PP a les Corts valencianes en la pròxima legislatura.

Cal veure també quina serà la reacció dels seguidors de Romero. De moment, profundament decebuts pel que entenen com un colp d'estat de Ciscar i Asunción així com per la intervenció directa de Madrid, es van reunir fa uns dies a València per tal de mantenir a l'entorn de la figura de l'alcalde d'Alcoi, Josep Sanus, el moviment per la renovació i mirar fins i tot d'ampliar la seua base territorial com a grup. Segons alguns dirigents socialistes la crisi del PSPV-PSOE, sobretot per la manera com s'ha produït, ha causat una gran decepció en molts militants de base de la formació. D'una banda, es té la sensació que el procés de renovació s'ha frustrat, i d'una altra que hi ha hagut una pèrdua d'autonomia política de l'organització enfront de l'executiva federal del PSOE.

En tot cas, els socialistes sabran si han resolt bé o malament les seues diferències el proper dia 13 de juny quan s'enfronten a les urnes. La ciutadania jutjarà finalment amb els seus vots el que ha estat un dels episodis més inèdits i inesperats de la història del socialisme valencià.

Francesc Viadel